

Brandon Smith: Rok 2020 byl rokem, který ukázal veřejnosti v mnoha zemích, jakým způsobem SYSTÉM vykonává totalitní moc a kontrolu. Moc je iluze a kontrola její fasádou

- CZ24 News | 6. června 2022

Rok 2020 je rokem, který ukázal veřejnosti v mnoha zemích, jakým způsobem SYSTÉM vykonává totalitní moc a kontrolu, něco, co upadalo po generace do zapomnění .

Myslím si, že zejména většina západního obyvatelstva vychází z pocitu „bezpečí“, že je chráněna před totalitním vládnutím, kolektivistickým mikromanagementem a komunistickým kultismem.

Dlouho si myslela, že hrůzy 20. století jsou za námi. Dokonce se domnívala, že „Krásný nový svět“ bude utopičtější a svoboda společně s technologickým pokrokem vytvoří přirozenou symbiózu.

Jistě, v hlubinách lidského podvědomí existuje strach, že dobré časy jsou pouhou iluzí a že za tenkou fasádou hospodářské stability a falešného optimismu leží hrozba dystopie, ale většina lidí skutečně nevěří, že takové katastrofy mohou nastat během jejich života. Nacházíme se uprostřed úmyslně zinscenované pandemie, vyznačující se striktními lockdowny (uzávěrami), občanské nespokojenosti, protestů, stále sílící cenzury na sociálních sítích, nastupující státní cenzury, bezpříkladného zadlužování podniků a státu, stimulování stagflace prostřednictvím centrálních bank a jsme uprostřed splasknutí největší finanční bubliny věch dob. Přesto dosud nemám ten dojem, že mnoho lidí skutečně chápe rozsah nebezpečí a myslí si, že se situace vyřeší bez úsilí a velkých obětí.

To je z mého hlediska první poučení z moci:

Celé společnosti se nechají snadno ovlivnit, jestliže trpí obsesí, že špatné časy jsou dočasné a že je vlády budou v každém případě chránit.

Historické zkušenosti, které jsou zdokumentovány, potvrzují, že vlády inklinují k tomu, aby PROBLÉMY samy vytvářely, místo aby je řešily. Je to dáno tím, že se mocenská dynamika vlád nikdy nemění. Politici, které „volíme“, nemají žádnou kontrolu, nýbrž jsou to internacionální globální elity (IGE), které financují politické kampaně a prosazují politiky a partaje do svých kabinetů. Jsou to ony, které sedí u kormidel moci a kontroly. Političtí zástupci přicházejí a odcházejí. Proto problémy naší společnosti, se kterými jsme konfrontováni, zůstávají. Jsou přímým důsledkem subversivních a stále trvajících mocenských struktur, které slouží spíše zájmům vyvolené menšiny než veřejnosti. Přechod naší společnosti do formy tyranie nepřestane, dokud se nestanou tyto mocenské struktury a lidé za nimi historií.

Toho by bylo možné dosáhnout docela snadno, kdyby dost lidí akceptovalo pravdu a konečně začalo jednat. Elity, globalisté, establishment, „Nový světový řád“, „Great Reset“, jakkoliv chcete tyto organizace pojmenovat, jsou jenom seskupením většinou slabých a duševně chudých psychopatů a parazitů. Jsou pro nás všechny viditelnými, hrdě nám oznamují svou příslušnost a své úmysly na pravidelné bázi prostřednictvím svých „hostitelských institucí“, počínaje Výborem pro zahraniční vztahy(CFR), Tavistockem, Bilderbergem, až po Světové ekonomické fórum (WEF), Mezinárodní měnový fond, Banku pro mezinárodní zúčtování, Ford Foundation, Rockefeller Foundation, Open Society Fond atd.

Už toho není mnoho, co zůstává skryto.

Je však smutnou realitou, že většina lidí musí projít nejdříve slzavým údolím, než se začne zabývat myšlenkou, že se na zkorumpovaný systém nemohou spolehnout, chtějí-li od sebe odvrátit škody. IGE operují na veřejnosti zcela beztrestně, protože ví, že lidé budou spíš hledat pomoc ze strany systému, než aby se pustili do řešení problémů sami. Kdyby někdo zmáčknu knoflík odporu, musely by zítra globální elity zmizet.

Druhé poučení z moci: Vědomí souhlasu vytváří nakonec samotný legitimní souhlas.

Jinak řečeno: Když lidé věří, že jejich stejně staří spoluobčané a sousedé akceptovali určitou míru tyranie, většinou ji také akceptují, aby nevybočovali z řady nebo na sebe neupozorňovali jako „ti jinak smýšlející.“ Lidé usilující o moc potřebují vytvořit iluzi souhlasu. Dokonce, i když je většina lidí proti, může takové chápání souhlasu překonat veškerou logiku. Kontroly je zpravidla dosaženo pasívní cestou a bez násilí. Mnohdy není ani zapotřebí pohrozit násilím, mnohdy stačí v lidech vyvolat strach, že budou-li mít jiný názor, nebudou již součástí masy.

Například „plandemie“ byla využita v posledních šesti měsících jako prostředek k vytvoření takového narativu. Povinnost nosit roušku na obličeji je přitom obzvláště zákeřností, poněvadž vzbuzuje iluzi vzdání se a podřízení se. „Každý nosí roušku“, proto musí tedy (ne)logicky podporovat medicínskou tyranii. Nošení roušek je kompletním „farce“, když jde o virologii jako vědu a šíření viru – za předpokladu, že se jedná o tentýž vir. CDC (Americké centrum pro kontrolu nemocí) nedoporučuje svým vlastním spolupracovníkům žádné FFP roušky, povoluje maximálně roušky N95. Nedávno publikovaná a cenzurovaná dánská studie potvrzuje, že nošení roušek nemá žádný pozitivní účinek.

Přísně prosazovaná povinnost nosit roušky nezabránila nikde vytváření nových infekčních vln. Vynucování nošení roušek venku jenom ukazuje, že „karanténní a preventivní“ opatření nemají nic společného s vědou a záchranou životů, nýbrž že se jedná pouze o nástroj kontroly. Existuje totiž nekonečné množství vědeckých důkazů, které poukazují na to, že UV záření a pobyt na čerstvém vzduchu mikroorganismy včetně virů likvidují.

Můžeme předkládat ještě hodně logických faktorů a faktů, ale hodně lidí bude nosit roušky dál, když vidí, že je nosí jiní, protože mají strach, že by byli dehonestováni, kdyby nedělali to, co dělá většina. Ve skutečnosti je většina lidí nosí proti své vůli a zítra by si je sundali, kdyby věděli, že tak učiní i ostatní, nebo kdyby byly zrušeny pokuty za porušování nařízení.

Z tohoto důvodu běží každý den 24 hodin denně propaganda v hlavních lžimédiích. Sportovní reportéři, novináři nebo policisté stojí na rohu ulic nebo parků pod širým nebem a nosí před kamerou roušku. Někteří politici nosí roušku dokonce, i když jsou před kamerou ve svém vlastním bytě. Podniky se pokoušejí vnutit nám myšlenku, že nošení roušek je „cool“. (viz slaďování roušek a oblečení jako nová móda, např. prezidentka Čaputová, pozn. KPL). Jo, a ještě *„Když nebudete nosit roušku, mohli byste ohrozit stovky, tisíce jiných lidí a zabít svoji babičku.“*

Roušky nemají žádný efekt. Nepřinášejí nic, co by zamezilo šíření infekce nebo zachraňovalo životy. To je vidět na číslech (katastrofální čísla nemocných a očkovaných z Austrálie, Nového Zélandu, Tchaj-wanu atd. ([ZDE](#)). Co se týká roušek, ať si je nosí ten, kdo se k tomu rozhodne sám a dobrovolně. Ale nikdo by nám neměl diktovat, že je musíme nosit „kvůli našemu dobru“. Když vás ale IGE díky koupené propagandě přesvědčí, že musíte roušku nosit každý den, pak si tím otevírá dveře k tomu, aby vám diktoval další požadavky a nutil vás akceptovat je v soukromém životě.

Řešení? Jak se postavit takovému druhu tyranie? Jednoduše se nestarat o to, co si o vás myslí jiní lidé a to především, když jsou fakta na vaší straně.

Třetí poučení z moci: **Násilí vede ke kontrole, jestliže odpovědí na něj je podrobení se.**

Pokud se nebudete bát o svůj život, není snadné vás přinutit se podrobit. Jsem toho názoru, že použití násilí ze strany tyrana je založeno na předpokladu, že se lidé, které chcete dostat pod kontrolu, nebudou účinně bránit. Jakmile se lidé začnou efektivně bránit, je tyran v šoku – viz demonstrace v Lipsku a Berlíně. Většina tyranů se k moci nedostala proto, že vyhrála nějaké bitvy a podrobila si svého protivníka, nýbrž proto, že vůbec bojovat nemusela. Nebo vyhrála pár zinscenovaných bitev, které byly využity jako nástroj k odstrašení budoucího protivníka, aby se raději do skutečného boje nepouštěl. Tyrani začínají věřit svým vlastním lžím a své neporazitelnosti. Dravci nevyhledávají oběti, které se dokážou ubránit, nýbrž slabé cíle. Cesta, jak se postavit tyranovi je, aby se mu postavili ti, kteří mají sebevědomí a dokážou se bránit. Když dravec narazí na odpor, uteče.

K tomu je ale zapotřebí lidí, kteří nemají strach, co by se mohlo stát, když se budou bránit. Koncept ztráty pohodlí už nebude brzy tématem. Strach zmizí, když člověk bude bojovat za něco víc než za svůj život. Nejde jenom vždycky o vlastní přežití, ale mnohdy o přežití budoucích generací a přežití řady hodnot a principů. Jakmile zmizí strach, zmizí iluze kontroly, na kterou se tyrani spoléhali.

Čtvrté poučení z moci: **Je otázkou, zda ideály vznikají z lidského svědomí nebo ne.**

A zda, jestli tomu tak není, zda jsou to potom ideály, za které stojí se postavit a bojovat za ně. Svědomí průměrného člověka není tak dvojznačné a proměnlivé, jak by si establishment rád myslel. Lví podíl lidí jedná na základu určité inherentní morálky a určitých principů, které sdílí i ostatní, tyto principy nemusí být nikomu vštěpovány, člověk s nimi přichází na svět. Kdyby tyto principy nebyly zakotveny v naší psychice, zničil by se náš živočišný druh sám již před tisíci lety.

IGE by si přály, abychom věřili, že všechny ideály jsou produktem životního prostředí (viz dnešní genderové šílenství nebo údajný strukturální rasismus) a ti, kteří budou kontrolovat životní prostředí, budou kontrolovat také morálku lidí. To je lež. Hodnoty jako svoboda existují i v těch nejvíce represivních poměrech a lidé hledají tyto hodnoty, i když je riziko obrovské a dokonce může ohrozit jejich životy.

Pro většinu z nás je také samozřejmá vrozená empatie, avšak určité procento lidí se narodí bez této schopnosti. Skutečný boj uprostřed boje o moc je mezi těmi, kteří se narodili se svědomím, přirozeným chápáním hodnot a empatií, a těmi, kteří přišli na svět nevybaveni těmito základními vlastnostmi.

Psychopatičtí tyrani chtějí za každou cenu dokázat, že všichni ostatní jsou stejně tak bez ducha a jako oni. Chtějí dokázat, že hlas svědomí, který nás vede, je pouhou maskou, kterou nosíme, abychom zamaskovali, že nejsme v jádru zlí. Nutnost kontroly tedy vychází z mylného závěru, že my všichni jsme závislí na okolí, které nám má říct, kdo jako jedinci vlastně jsme. Kontrola vychází z představy, že morálka je něco relativního a že morální principy jsou sociálním konstruktem.

Svědomí je inherentní, je ale také volbou. Máme svobodnou volbu mu naslouchat, nebo ho ignorovat. Když vás chce tyran přinutit dělat strašné věci, které byste jinak nedělali, nebo podporovat destruktivní činnosti a ideologie, které byste nikdy nepodporovali.

Ultimativní totalitní moc je moc vzít lidem jejich vlastní vnitřní hlas, přinutit je na něj zapomenout. Posledním nástrojem proti zlu je tomuto hlasu naslouchat a nemít strach z následků.

Otázka fasády moci se stala v podstatě určující otázkou naší epochy, protože elitářský establishment urychluje svoji agendu za účelem centralizované kontroly nad našimi životy.

Pravdou, o které chtějí, abyste ji neznali, je, že ve skutečnosti tuto moc nemají. Nemají nic. Mohli bychom se postavit jejich vlivu kdykoliv budeme chtít. Zítra bychom se jich mohli zbavit, pokud bychom se pro to rozhodli. Jsou pro lidstvo neužiteční, jsou bezcenní. Pokouší se jako vampýři žít na úkor masy a naplňovat své mocenské fantazie. Dříve nebo později se jimi budeme muset zabývat – čím dříve, tím lépe.

ZDROJ: [1](#) / [2](#)